

ONADA DEL VESPRE

I

Arrambar-se al record com qui tem la ventada,
quan la tarda es transforma en un eco imparable.
Tens els anys ancorats entre timpans i nines.
Mig certa, mig misteri, ara corre la vida
per estrets viaranys d'una etèria existència,
i l'assetja el no-res, violent d'impotència.

Observa aquest desembre:
Semblava gel etern, i com se't va fonent.
Malaltís, moribund. Posseït i oblidat.
Tot, de sobte, ens sorprèn. Tot ho havíem previst.

II

En un matí dels d'ara, ventades de records
t'engendren un nou film on tu mateix t'espectes.

Vell tresorer del temps, has arribat a entendre
que l'hora es perd o es desa només en els teus ulls,
i encara veus com veies, hiverns i estius després,
deserts i nus els arbres d'aquell parc tardoral.
Només en els teus ulls, immensos finestrals,
hi viu ara la història, com un present que torna.

Ningú no podrà veure, enllà de l'esguard propi,
els mateixos paisatges ni els mateixos camins:
És fosc el traç comú i ja només perfiles
l'arbre i el mot; records que encens amb la mirada
en un matí dels d'ara on tu mateix t'espectes.

III

Tots els camins s'imposen ara davant els ulls,
i en la tria hi arrisques l'instant de més claror,
—mai un crepuscle idèntic per a la mateixa mort.

S'encalla el temps en tardes amples que no coneixes,
només pel teu desig, i en elles et retrobes
silenciós i lent, enyoradís del sol
secret que se t'amaga per vespres de traspàs.
Veuràs en l'ombra i l'aigua senyals de déus insòlits;
veuràs la llum de l'astre en un matí claríssim
i, qui sap si després et privaran la passa
aquelles que et projectaren per transitar paisatges.

IV

Encara aquesta vida es transforma en un salt
que, d'un novembre a l'altre, t'absenta d'altres temps.

El món se t'arracona; la tarda s'acompassa.
S'incrusta l'ànsia als peus d'aquesta gran ciutat
que, a poc a poc, concentres en una sola cambra.

Pressents olor de son al coll del cos que estimes
quan tots els teus records se't fan aniversaris.

De nou et sents temptat d'aixoplugar l'esguard
en uns altres paratges, sota el teulat estrany
de somnis i nostàlgia. Però el desig et diu
que ja no pots emprendre combats en solitari.